

Una vocacional de l'advocacia com la Lydia Barrachina Manero, de Vilafranca del Penedès, té molt clar que la professió no es pot imposar a ningú, que se sent o no, i estem convençuts que ella la sent. Tot i així, quan va començar els estudis no estava del tot segura que li agradés exercir de lletrada, i per aquesta raó va iniciar-se també en el món de l'interiorisme: **"No sabia quines sortides tindria en el món del dret i, sobretot, el que tenia clar era que hi havia una diferència molt gran entre la teoria i la pràctica i em feia certa por que no m'hi trobés bé quan arribés l'hora de treballar."** Però una vegada llicenciada, el temor va desaparèixer i va començar la seva carrera professional: **"El darrer any, com que anava tan mancada de temps amb les dues carreres, em va quedar pendent una assignatura, i mentre me la preparava vaig entrar a col·laborar amb Federico Bruquetes, en el despatx del qual em vaig anar introduint a la realitat de l'advocacia."** Després, ell mateix la va recomanar com a ajudant d'un seu amic que estava malalt i que necessitava ajuda: **"Em pensava que em tocava fer de secretària, però no va ser així i ben aviat vaig començar a portar judicis. Es tractava de temes d'assegurances i sobretot de judicis penals de faltes."** Malauradament, el lletrat per a qui treballava la Lydia, Bosch Miret, va morir i ella va decidir plantar-se per compte propi: **"Vaig tenir sort dels companys. Com que jo era la primera noia que exercia a la zona, eren molt paternalistes amb mi, em van ajudar i evidentment jo també vaig respondre."**

L'especialització de la nostra advocada són les assegurances i la responsabilitat civil, tot i que assegura tenir una assignatura pendent: **"El tema que jo volia tocar, i que encara m'interessa molt, és el dels tribunals de menors. Porto assumptes relacionats amb menors, però són part de casos matrimonials."** D'altra banda, a la universitat es va decantar cap al dret laboral, però no l'ha tocat mai professionalment: **"Vaig estudiar a la segona promoció d'advocats a Bellaterra i allà escollíem especialitat a partir de tercer. Jo vaig triar laboral i per unes pràctiques vaig anar a veure com funcionaven els jutjats de treball i no em va agradar. Tenia la idea que la justícia existia, cosa que encara penso, i aquesta no és la impressió que em vaig endur d'aquells tribunals."** De la facultat recorda el professor Guillem Vidal, avui president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya: **"Si m'he dedicat a penal, puc assegurar que és per les bones classes que ell em va fer."**

La responsabilitat civil és un tema que està en constant evolució i del qual ens arriben dades tot sovint, sobretot provinents dels Estats Units: **"De quinze anys cap aquí, és un tema que ha anat augmentant al nostre país. Jo toco principalment casos d'accidents laborals i de circulació, i he pogut observar com cada vegada més les assegurances han anat entrant en el tema i el tenen ben cobert amb bons advocats especialistes i amb pòlisses que cobreixen fins a ics pessetes."** En aquestes qüestions la gent cada vegada més es decideix per la consulta prèvia: **"Actualment hi ha un barem en el qual tenim especificada la quantitat que pot rebre l'afectat en funció dels dies de baixa i de les seqüeles de la lesió. És per això**

que jo recomano als meus clients que abans de signar res em consultin què és el que tenen dret a rebre." Pel que fa a la seguretat en el treball afegeix: **"Penso que falta molta conscienciació per part del treballador, és ell qui s'arrisca cada dia i té dret a no arriscar-se. Les lleis l'emparen per evitar l'accident, però no les fa servir."**

Un altre dels casos que més toca aquesta vilafranquina és el matrimonial i té molt present la necessitat d'aclarir les coses amb una bona negociació: **"Sempre intento parlar amb les dues parts per veure si hi ha la possibilitat de signar un conveni. Procuo ser l'advocat real dels nens, que són els qui més pateixen en un cas com aquest."** Tot i ser una dona, assegura amb fermesa **"que en una separació l'home hi perd molt i això ho faig entendre a les dones que em vénen a veure. Segurament elles perden poder adquisitiu i es troben amb molts altres problemes, però tenen gairebé sempre la gratificació de quedar-se amb els fills."** I afegeix: **"Sóc del parer que l'evolució de la societat passa per entendre que una cosa que es munta entre dos perquè tots dos ho volen, també s'ha de desmuntar entre dos i també perquè és desig de tots dos."** En opinió de la Lydia, la manca de gabinets psicològics judicials a la comarca necessita solució i així ho expressa: **"En casos de menors en què s'ha de decidir qui se'n queda la custòdia és necessari un estudi d'un perit psicòleg i a nosaltres ens manquen aquests especialistes. Ens han de venir serveis dels ajuntaments que, per molt bé que ho facin, tenen moltes altres qüestions al seu càrrec i no s'hi poden dedicar amb tanta profunditat."**

Hem vist com amb el seu entusiasme i constància en el treball, la Lydia va poder iniciar-se com a professional per compte propi, però no sabem si pel fet de ser una dona va tenir alguns inconvenients: **"Jo diria que a la dona el problema se li planteja en el moment en què té criatures. Jo vaig esperar deu anys a tenir el meu fill, i puc assegurar que quan ho vaig fer vaig haver-me de plantejar la feina d'una manera molt diferent, tenint en compte el que podia i el que no podia fer."** Poc temps abans havia muntat un altre despatx a Vilafranca amb una companya i va haver de deixar el volum de feina que hi portava: **"Vaig estar set anys treballant amb Marta Ferrer Roig, que malauradament ha mort aquest any, i em va saber greu no poder continuar amb la col·laboració, però no podia portar tota la feina de Vilafranca i pujar el nen alhora."**

Una de les coses de la seva professió que més agraden a la nostra convidada és el vessant social que té: **"Quan vaig començar a exercir em vaig sentir molt útil perquè em vaig adonar que acompanyant altres persones a un judici els donava tranquil·litat i que si entraven tremolant en sortien calmats. Aquesta il·lusió encara la sento, si no fos així ja hauria deixat d'exercir."** Amb el suport del seu marit, que és informàtic i que la va ajudar a ser de les primeres a adaptar el despatx a les noves tecnologies, i del seu fill, que de moment no vol ser advocat perquè veu que la seva mare treballa massa, la Lydia Barrachina es va fer un lloc al Penedès i amb l'experiència que li donen els anys d'exercici no farà més que conservar-lo.

“Quan vaig començar a exercir em vaig adonar que acompanyant altres persones a un judici els donava tranquil·litat”

Lydia Barrachina - Vilafranca del Penedès (Alt Penedès)